

Bernhard Baunsgaard (RV):

»Hvornår kan man forvente delbetænkning fra Mediekommissionen om ansvar for medarbejdere ved ikke-trykte medier?«

Begrundelse

Journalist Kurt Madsen, der arbejdede ved Radio Århus, er ved Højesteret blevet idømt fængsel, fordi han ikke vil opgive kilden til en udsendelse, han havde om hærværk mod en burgerbar i Århus, hvor omkostningerne beløb sig til ca. 80.000 kr.

En ansvarshavende journalist ved de trykte medier vil i samme situation ikke kunne aftvinges oplysninger, medmindre det drejer sig om meget alvorlige forbrydelser som drabsforsøg eller trusler mod samfundets sikkerhed. Hvis nærradioerne skal kunne opfylde deres opgave i et åbent samfund, må medarbejderne ved radio og tv have samme stilling som medarbejderne ved de trykte medier. Der arbejder i øjeblikket en mediekommission, som bl.a. skal behandle ansvarsspørgsmål m.m. for de ikke-trykte medier. Derfor spørges om, hvornår betænkning herom kan foreligge.

Svar (9/12 86):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Udviklingen på massemediernes område gør det efter min opfattelse nødvendigt at revidere de gældende regler om pressens retlige forhold, herunder både reglerne om ansvaret for artikler, udsendelser og lignende og reglerne om vidnefritagelse for redaktører, journalister m.v.

Det er også baggrunden for, at jeg den 20. februar 1986 har nedsat et udvalg, der skal gennemgå reglerne på medieområdet og udarbejde forslag til helt nye regler. Udvalget har højesteretsdommer Else Mols som formand og består derudover af journalister, redaktører, udgivere, strafferetseksperter og andre med sagkundskab inden for dette vanskelige lovgivningsområde.

Der er en nær sammenhæng mellem vidnefritagelsesreglen i retsplejelovens § 172, stk. 1, for redaktører, journalister m.v. ved den trykte presse og de særlige ansvarsregler, der efter presseloven af 1938 gælder for den trykte presse. En tilsvarende ansvarsordning gælder imidlertid ikke inden for området

radio- og fjernsynsvirksomhed, og det er også baggrunden for, at Højesteret ikke har fundet grundlag for at anvende retsplejelovens § 172, stk. 1, analogt på journalister ved radio og fjernsyn.

Medieansvarsudvalgets formand, højesteretsdommer Else Mols, har over for mig peget på, at det på grund af denne nære sammenhæng mellem reglerne om vidnefritagelse og reglerne om ansvar ville være uheldigt, såfremt man gennemførte delreformer vedrørende vidnefritagelse for journalister ved radio og fjernsyn uden samtidig at gennemføre nye regler om ansvaret for udsendelserne.

Samtidig har formanden over for mig oplyst, at udvalgets samlede betænkning kan forventes at foreligge efter sommeren 1987, således at et lovforslag vil kunne fremsættes og færdigbehandles i folketingsåret 1987-88.

På den baggrund finder jeg, at det ville være uheldigt at gribe ind i udvalgets arbejde ved at anmode det om at afgive delbetænkning, og at man bør afvente en samlet betænkning fra udvalget, inden der tages stilling til spørgsmålet om vidnefritagelse for journalister m.v. ved radio og fjernsyn.

Spm. nr. S 338

Til *arbejdsministeren* (1/12 86) af:

Lilli Gyldenkilde (SF):

»Agter ministeren at foretage sig noget i anledning af, at nedsættelsen af arbejdstiden fra 40 timer til 39 timer og heraf følgende kompensation mange steder bliver udbetalt som personligt tillæg med den følge, at princippet om lige løn for samme arbejde undergraves?«

Begrundelse

På mange arbejdspladser er kompensation for nedsættelse af arbejdstiden fra 40 til 39 timer givet som personligt tillæg til den enkeltes løn. Dette betyder bl.a., at de fyrede folk, som måske bliver genantaget, skal arbejde med samme arbejde for 2,20 kr. mindre i timen. Det siger sig selv, at der med sådanne ordninger er lagt op til splid på arbejdspladserne. Noget helt andet er, at dette vel ikke kan betragtes som værende i overensstemmelse med ligelønsloven, som efter den sidste ændring netop lægger vægt på lige løn for samme arbejde.